

Pričakovali smo

Bila je lepa, sončna sobota. Ura je bila enajst, zato sva z mamico pričeli pripravljati kosilo. Pričakovali smo obiske za moj rojstni dan. Velika sadna torta je bila v hladilniku. Urni kazalci so se začeli hitro premikati. Kosilo je bilo narejeno, miza pripravljena, a zvonec pri vratih je ostal nem. Vsi trije — mamica, očka in jaz — smo sedeli za mizo in čakali. Kosilo pa se je hladilo. Minila je ura, a še vedno ni bilo nikogar. Zato smo začeli s kosilom sami. Pojemo, pomijemo, a zvonec je bil še vedno nem. In tak je tudi ostal...

Vsi smo se tiho, nekoliko žalostni od razočaranja odpravili spat.

DARJA DEBELJAK, 7. a
OŠ Vide Pregarc —
članica aktiva mladih dopisnikov
naše občine

Pogled skozi šolsko okno

Zazvonilo je in pripravljali smo si stvari za prvo šolsko uro. Sedla sem na stol in se zagledala skozi okno. Učenci, ki so zamujali pouk, so še hiteli proti šoli. Kasneje se je vse umirilo in zavlada je tišina. Zunaj je začelo snežiti in nežne snežinke so padale na počivajočo zemljo. Ura se je pričela. Prav nič ji nisem sledila. Zasanjala sem. Sedela sem na preprogi in letela med snežinkami. Smehljale so se mi in jaz sem jim nasmeševala.

Zazvonilo je in tovarišica, ki je iz razreda odšla zadnja, me je s presenečenim pogledom pospremila do vrat.

Težko sem se ločila od šolskega okna, od belih snežink.

NATAŠA SLUGA, 6. b
OŠ Leopolda Mačka-Boruta

NAŠA DRUŽINA

*Dedek moj in babica,
v Mariboru sta doma.
Res da stara sta postala,
vendar jaz imam ju rada.*

*Kadar šole konec je,
k njima v goste peljem se.
Tudi mama gre z menoj,
če le časa ima dovolj.*

*Mama moja službo ima,
malo prosta je doma.
Tudi očka trudi se,
da veselo je za vse.*

*Kadar časa je dovolj, gremo s fičkom
gor in dol.
Zdaj le malo tega bo,
če bencin drag bo tako.*

SIMONA KLAJNJŠEK, 4. b
OŠ Edvarda Kardelja

MOJA ŽIVLJENJSKA SOPOTNICA

Moja najljubša knjiga je...
O vseh prebranih knjigah mi je najbolj všeč...

Doslej sem skorajda s pridržanim dihom odpirala list za listom knjige..., ki jo je napisal...

Taki in podobni so naši stavki, take naše misli, kadar teče beseda o književnosti. Takšni so tudi naslovi naših spisov. A prav taki pogovori in spisi so mi bili vedno zoprni, kajti zlepa se nisem mogla odločiti za najlepšo, najboljšo, najzanimivejšo, skratka naj... knjigo.

Pravzaprav ne vem, zakaj, vendar se podobno dogaja še sedaj. Vedno me jezi, ker naj bi to bila ena sama knjiga. V resnici pa je še toliko drugih, ki so prav tako lepe. Vsaka knjiga je po svoje lepa, vsaka nam odkriva svoj svet, ki ga doslej še nismo poznali. V njih se srečujemo s težavami junakov in zdi se nam, da so njihove težave tudi naše, odkrivamo njihov sanjski svet, v katerega tudi sami včasih zaidemo, spoznavajo nas s težavami, ki nas čakajo in katerih je v življenju veliko, da, preveč, mnogo preveč. Knjiga je naša prijateljica v pravem pomenu besede.

Knjige, knjige... V mislih preštevam knjige, ki sem jih že prebrala. Bi jih lahko preštela? Bi morda lahko naštel vsa imena prebranih knjig? Ne, ne bi mogla. Tega ne bi mogel nihče. Pravzaprav je to nemogoče. Kako bi mogla vedeti naslove vseh knjig, ki sem jih prebrala, knjige, ki so me spremljale od začetka mojega življenja do danes. Od začetka pravim. A kdaj je bilo to?

Da, moja prva knjiga je bila slikanica, drobna knjižica brez črk. V njej so bile le živali, katerim pa sem pripisovala nadnaravne moči. To slikanico sem dobila, ko sem bila stara leto dni. Vem, da so obstajale že slikanice pred to, a kaj pomaga, ko pa so vse končale v smeteh.

Tem so se pozneje pridružile nekoliko debelejšje knjižice, ki so že imele tudi nekaj črk, a so bile mami le v nadlego, kajti vsake pol ure sem zahtevala, naj mi jih prebere. Kmalu pa tudi s temi kratkimi zgodbicami nisem bila več zadovoljna in mi je morala brati vedno daljše zgodbe, take, kot mi jih je pripovedovala za lahko noč: o Janku in Metki, pa o Pepelki, Sneguljčici...

Leta pa so tekla in je prišel čas, ko je bilo treba iti v šolo. Tu sem se naučila tisto, kar sem si že dolgo želela: začela sem brati sama. Končno bom lahko prebirala knjige! Sama, brez mamine pomoči! Moja bralna vnema je bila tako velika, da bi v dnevu najraje prebrala kar vse knjige. Seveda sem začela s pravljicami, z leti pa sem segala

po vedno težjem in zahtevnejšem branju. Moja vnema je bila zares zelo velika, saj sem skoraj ves prosti čas prečepela pri knjigah. Največkrat se je zgodilo, da sem pozabila na vse okoli sebe.

Ta moj odnos do knjig tudi sedaj ni nič drugačen, le da za prebiranje knjig nimam več toliko časa, kot sem ga imela doslej. Kljub temu pa še vedno rada posvetim svoj prosti čas prebiranju knjig. Mnogokrat se zgodi, da se s prijateljicami pogovarjamo o knjigah in druga drugi svetujemo, katero knjigo naj prebere.

Tako je bila doslej knjiga moja dobra sopotnica v življenju. Sopotnica, ki se ji ne bom nikdar izneverila.

BARBARA SAMAR, 8. c
OŠ Jožeta Moškriča

MALI VOZNIK

Nekega nedeljskega popoldneva smo se z mamico in očkom odpeljali k teti in stricu v Tuhinj. Ko smo se pripeljali tja, nisem takoj izstopil iz avtomobila, ki ga je očka postavil malo v breg. Zanimalo me je vse v njem in začel sem premikati razne gumbje in ročice.

Naenkrat pa se je avto zganil in se začel premikati. Ustrašil sem se. A tudi kokoši so se preplašile premikajočega se avtomobila in se razbežale. Vse — razen ene, ki je obležala pod kolesi. A avto se še ni ustavil. V sadovnjaku je podrl mlado jablano, ki jo je ded pred letom dni posadil in je bil zelo ponosen nanjo, saj je tako hitro rastle! Zdaj pa je

bila uničena. No, avto se je končno le ustavil, čeprav šele ob mogočnem drevesu.

Pritekla je mamica in me vzela iz avtomobila. Očka pa se me je brez besed lotil »od zadaj«. Stric je začuden ogledoval podrti jablano, teta pa sploščeno kokoš...

Avto smo popravili, jaz pa sem se teti in stricu opravičil za vso škodo, ki sem jo napravil.

Od takrat sem bolj pazljiv do stvari, ki lahko povzročijo tako veliko škodo, čeprav sem bil tedaj še zelo majhen.

DAMJAN ZAGOŽEN, 5. c
OŠ Leopolda Mačka-Boruta